

בע"א (אשדוד) 40119-08-14 - דרור מנור נ' עיריית אשדוד

בית משפט השלום באשדוד

בע"א 40119-08-14 מנור נ' עיריית אשדוד

תיק חיצוני: 51956621

בפני כב' השופטת עדי אייזדורפר

דרור מנור ע"י ב"כ עו"ד רובין

מבקש

נגד

עיריית אשדוד

משיבה

ע"י ב"כ עו"ד אוחנה

החלטה

1. בפני בקשה לביטול 2 דו"חות חניה שפרטיהם כדלקמן:

1. דו"ח מספר 51956621 מיום 16.12.07.

2. דו"ח מספר 51759124 מיום 2.12.07.

2. המבקש טוען כי הרכב נשוא הדו"חות אינו שלו, לא היה בשימוש ואף לא נשכר על ידו, לצורך שימוש של אחר.

לטענתו, ביום 14.3.10 הופיע בביתו מעקל מטעם המשיבה, וטען לקיומו של החוב משנת 2007. במועד זה, פנה המבקש למשיבה והעלה בפניה את הטענות הנ"ל. למרות זאת, ביום 17.10.10, שבה המשיבה ושלחה לביתו מעקל נוסף. במועד זה שוב חזר המבקש והעלה את טענותיו הנ"ל.

המבקש סבר שבכך תמה הפרשה, שכן לא קיבל פניה נוספת מהמשיבה, במשך 4 שנים.

אלא שביום 26.8.14 שוב הופיע מעקל בבית המבקש, ביחס לדו"חות הנ"ל, ואז הוגשה הבקשה דנן, בצירוף תצהיר, יחד עם בקשה לעיכוב הליכי הגביה.

3. המשיבה טוענת כי מאחר והמבקש לא נקט באף אחת מן הדרכים המפורטות בחוק,

עמוד 1

הפך הקנס לחלוט, ועל כן, כדין ננקטו כנגדו הליכי הגביה.

בתגובתה טענה המשיבה, כי הדו"חות הנ"ל נרשמו בשנת 2007. לאחר בירור הפרטים הסתבר כי הרכב בבעלות "אלדן תחבורה בע"מ" (להלן: "**אלדן**"). אלדן הגישה בקשה להסב את הדו"חות על שם המבקש, ולאחר ביצוע ההסבה בהתאם, נשלחו לכתובת המבקש הודעות תשלום קנס.

לראשונה, פנה המבקש בשנת 2010, בטענה כי אין המדובר ברכב בבעלותו. במענה לפנייתו, השיבה חברת הגביה למבקש, כי הדו"חות הוסבו על שמו כמפורט לעיל, וכי חלף המועד להגשת ערעור עליהם.

בנוסף ציינה המשיבה, כי בשיחה טלפונית עם חברת הגביה, הובהר למבקש כי עליו לבדוק את סוגיית הסבת הדו"חות מול אלדן, אולם המבקש סירב.

משכך, עותרת המשיבה לדחות את הבקשה.

המסגרת הנורמטיבית

4. סעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**") קובע כי עבירות קנס מסוג ברירת משפט תתיישנה תוך שנה מיום ביצוען, אלא אם בתקופה זו נמסרה לנאשם הודעת תשלום קנס.

5. משנרשם לחובתו של אדם קנס לפי חוק עזר לרשות מקומית, רשאי מקבל הקנס לפעול באחת מן הדרכים המפורטות בסעיף 229(א) לחוק:

- לשלם את הקנס

- להגיש לתובע בקשה לביטול הקנס בתוך 30 יום מיום קבלת הקנס

- להודיע על רצונו להישפט בתוך 90 יום מיום קבלת הקנס

6. אם לא פעל מקבל הקנס באחת מן הדרכים הנ"ל, במסגרת המועדים הנ"ל, הרי הוא בא בגדר סעיף 229 (ח2) לחוק, לפיו רואים אותו כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

7. בהתאם לסעיף 230 לחוק, רשאי נאשם להגיש בקשה להישפט גם לאחר חלוף המועדים הקבועים בסעיף 229 הנ"ל, ובית המשפט רשאי לקיים בעניינו משפט, מנימוקים מיוחדים שירשמו.

דין והכרעה

8. בענייננו, טוען המבקש כי לראשונה נודע לו על הודעות הקנס ביום 14.3.10, עת הופיע בביתו מעקל מטעמה של המשיבה, ובמועד זה כבר התיישנו הודעות הקנס.

9. המשיבה צירפה לתגובתה נספח ד', שהוא רשימת דברי דואר רשומים (להלן: **"הרשימה"**) שנשלחו למשלוח ביום 15.7.08, נושאים את חותמת הדואר מיום 24.7.08. ברשימה זו מופיעים שני הדו"חות נושא הבקשה (רץ 977 ורץ 978). בנוסף, צורפה לתגובת המשיבה היסטוריית דו"חות החניה נושאי בקשה זו, ממנה ניתן ללמוד הן על הסבתם על שם המבקש, והן על העברתם למשלוח ביום 15.7.08. הנתונים העולים מהיסטוריית הדו"חות תואמים את הנתונים המופיעים ברשימה. על פי היסטוריית הדו"חות עולה כי דבר הדואר חזר בציון "העתיק מקום מגורים" ו - "מען בלתי ידוע".

10. תקנה 44 לתקנות סדר הפלילי תשל"ד - 1974 קובעת:

"בעבירות תעבורה...רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום הקנס או ההזמנה להישפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

למעשה, תקנה זו יוצרת חזקה, לפיה רואים את הנמען כאילו קיבל את ההודעה, גם ללא חתימתו, בתוך 15 יום מיום שנשלחה בדואר רשום, אלא אם כן הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה, מסיבות שאינן תלויות בו, ולא מחמת שנמנע מלעשות כן (השווה: עפא (ת"א) 8329/05 **גל אריאלה נ' עיריית תל אביב**, פסק דין מיום 29.10.06 (פורסם במאגרים)).

11. הפסיקה הכירה בכך, כי הרשות אינה יכולה להמציא אישור מסירה ביחס לכל הודעת קנס הנשלחת על ידה, בין היתר עקב אילוצים תקציביים ומערכתיים, ולכן בחר מחוקק המשנה "להקל" באופן פרוצדוראלי על הרשות, וזאת בעצם יצירת החזקה הקבועה בתקנה 44 הנ"ל (ע"פ (ת"א) 70720/02 **קריב נ' מדינת ישראל** פסק דין מיום 18.8.03 (פורסם במאגרים), עפא (ת"א) 80201/07 **חגי נירה נ' עיריית תל אביב**, פסק דין מיום 29.6.08 (פורסם במאגרים)).

כאמור, צירפה המשיבה לתגובתה את הרשימה יחד עם היסטוריית הדו"חות. בעניין מעמדה של הרשימה, נקבע בפסיקה כי פלטי מחשב, הנערכים אצל המשיבה במהלך פעילותה הרגיל, הינם בבחינת "רשומה מוסדית", ועל כן עומדים בתנאי סעיפים 35 ו- 36 לפקודת הראיות (ראה פס"ד **גל אריאלה** הנ"ל. אציין, כי לא נעלמה מעיני העובדה כי בפסיקת בתי המשפט נשמעו דעות לכאן ולכאן בעניין מעמדם של פלטי מחשב כראיה למשלוח הודעות תשלום קנס, אולם נראה כי הדעה הרווחת הינה כי יש לראות בהם ראיה שכזו, בהיותם פלטים הנערכים במהלך פעולתה הרגילה של הרשות המקומית).

12. בענייננו, לא טען המבקש דבר וחצי דבר בעניין מעמדה של הרשימה, והסתפק בהעלאת טענה סתמית וכללית, לפיה המשיבה לא שלחה אליו את הודעת הקנס.

המבקש אף בחר שלא להשיב לתגובת המשיבה, אליה צורפה הרשימה האמורה, למרות שניתנה לו האפשרות לעשות כן, בהחלטה מיום 30.9.14.

כך, לא העלה המבקש כל טענה ביחס לכתובתו העדכנית במועדים הרלבנטיים. למעשה, המבקש לא טען כל טענה ביחס לכתובת אליה נשלחו דברי הדואר, ואף לא טרח לצרף אסמכתא בעניין זה, ממנה ניתן יהא ללמוד על כתובתו העדכנית במועד המשלוח. דברי הדואר חזרו, כאמור, בציון "העתיק מקום מגורים" ו"מען בלתי ידוע". נסיבות אלה אינן באות במסגרת החריג הקבוע בסיפת תקנה 44א הנ"ל, בדבר "סיבות שאינן תלויות בו...", שכן, מחובתו של אדם לדאוג לעדכון פרטיו במשרד הפנים ובמשרד הרישוי. מכל מקום, המבקש, אשר נמנע כאמור מלהשיב על תגובת המשיבה, כלל לא העלה טענה זו.

משאלה הם פני הדברים, יש לקבוע כי לא עלה בידיו לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א הנ"ל, שכן, אין די בטענה זו של המבקש, ודאי לא באופן הסתמי בו הועלתה, על מנת לסתור את החזקה בדבר תקינות המסירה, הנשענת על הרשימה שהוצגה ע"י המשיבה, ואשר, כאמור לעיל, הינה בבחינת "רשומה מוסדית", בהתאם לפסיקה, יחד עם היסטוריית דו"חות החניה (השווה: עפא (ת"א) 80074/07 **מור מילמן אפרת נ' עיריית תל אביב** פס"ד מיום 21.2.08 (פורסם במאגרים), וכן פס"ד **קריב** הנ"ל ופס"ד **חגי נירה** הנ"ל).

13. מכאן, יש לקבוע כי למבקש נמסרה הודעה אודות הדו"חות, בתוך 15 יום מיום שנשלחו, דהיינו - 15 יום לאחר 24.7.2008.

מאחר והעבירות נושאות הדו"חות נעברו בחודש דצמבר 2007, הרי שלאור מועד שליחתן למבקש, בחודש יולי 2008, יש לדחות את הטענה כי העבירות והקנס התיישנו, ולמעשה, משלא נקט המבקש באחת מן הדרכים המנויות בסעיף 229(א) לחוק,

במועדים הקבועים שם, הפכו לחלוטים, בהתאם להוראות סעיף 229(ח2) לחוק.

14. אשר לטענת המבקש בדבר התיישנות הליכי הגביה, הרי שמדובר בטענות שמקומן אינו במסגרת הליך זה, בפני בימ"ש זה. בע"פ 3482/99 **ארחא פסי נ' מדינת ישראל** פ"ד נג(5) 715, בעמ' 719 נקבע:

"גביית קנס שלא שולם במועדו נעשית על פי פקודת המסים (גביה) כאילו היה מס. לפיכך, הואיל ומדובר בשלב של הוצאתו לפועל של עונש הקנס שהושת, שבמסגרתו נטענת טענת התיישנות, אין זה ראוי שהוא יטופל על ידי בית משפט שגדר סמכותו הוא טיפול בעניינים פליליים בלבד".

יצוין, כי בסעיף 9.3 לבקשתו, ציין המבקש עצמו כי מדובר בטענה שמקומה אינו במסגרת ההליכים בבימ"ש זה (לענין התיישנות העונש לעומת התיישנות העבירה ראה גם: עפא (ת"א) 80254/07 **אורליה משי נ' עיריית גבעתיים** פסק דין מיום 23.12.07 (פורסם במאגרים)).

15. טענתו הנוספת של המבקש, בדבר זניחת המשיבה את דרישתה לתשלום החוב, נוכח התנהלותה, כך שיש מקום להורות על ביטול הדו"חות מתוקף כללי הצדק הטבעי, אינה נהירה כלל ועיקר. מהשתלשלות העניינים עולה, כי המשיבה פעלה לגביית הדו"חות כדן, והדברים אף מקבלים ביטוי בהיסטוריית הדו"חות שצורפה. הטענה בדבר "כללי הצדק הטבעי" המחייבים ביטול הדו"חות נטענה בעלמא, ואין בידי להידרש לה או לקבלה, באופן בו נטענה.

16. להשלמת התמונה אציין, כי המבקש לא השכיל להצביע על כל טעם מיוחד המצדיק דיון בבקשתו בהתאם לסעיף 230 לחוק, על אף העובדה כי הודעות הקנס בעניינו הפכו חלוטות.

מעבר לכך, מצאתי לנכון להביע את מורת רוחי מן האופן שבו התבטא המבקש בפנייתו למשיבה (ראה הנספח האחרון לתגובת המשיבה). יש מקום לדחות מכל וכל אופן התנסחות שכזה.

17. סוף דבר, הבקשה לביטול הדו"חות נדחית.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ה, 07 דצמבר 2014,
בהעדר הצדדים.

